

Lehet, hogy gyermeki önteltségem bosszulta meg magát,
hogy összesen csak két nyelvet tanultam meg, úgy-ahogy,
de egyiket se úgy, mint illenék? Hát nem tudom.
Bár azt hiszem, a gyerekkornak ehhez nincs köze.
Inkább a lustaságom kárhoztatható.
A jóra való restség, ezt így mondták a régiek.

Villányi László

TÖRVÉNYSZERŰ

Kálnoky Lászlónak

Így volt-e megírva élete, kérdezte egy nyári reggelen,
nézve az esőben álldogáló fákat, egyetlen sor sem az övé,
még a kihúzottak se, gesztusait is csupán megörökölte,
törvényszerűen kellett megélnie a simogatások hiányát,
átgyalognia egy éjszakát, álmában jeges folyóba merülnie,
javát szolgálta az elvesztegetett idő, képtelen lett volna
megakadályozni, hogy sorra ködbe vesszen mindegyik lány,
elrendeltnek hiába hitte őket, lázadása is csak engedelmesség
lehetett, nem az alatta megmozduló föld vitte el dühét,
feleslegesen kutatta bensejét, nem magától tanult szeretni sem?

ÁLOM

Jékely Zoltánnak

Ha nem annyira mulya, délben, a nyári égen fehérlőd hold,
a kócsagok álldogálása, a héják körözése a sínek mellett
már intó jel lehetett volna, a mozgó jégverem édesanyja
városába vitte, pedig el sem hangzott a murok, májka
vagy pulya szó, majdnem földije a táskába dugta lábát,
ott melegedjen, ha nem annyira mulya, nem hagyja
fölizzeni indulatát, nem marad egyedül a kánikulában,
nem rohan a sötétben induló vonat mellett az a valaki,
akinek mindaddig gondolta magát, nem bámulják idegen
arcok, nem úgy várja az éjszakát, hogy meg sem érkezhét.